

BEYAZ DİŞ

Jack London

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, 2018
Yeni Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2023

DÜNYA ÇOCUK KLASİKLERİ

BEYAZ DIŞ

Jack London

Özgün adı: White Fang

ISBN: 978-605-188-684-8

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nermin Baltacı

Çeviren: Ramazan Toktay

Kapak ve iç tasarım: Ayşe Çalışkan Günay

EKOSAN MATBAACILIK

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Tarat Tarım Binası)

Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: My Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

DÜNYA ÇOCUK KLASİKLERİ

BEYAZ DIŞ

Jack London

JACK LONDON (1876-1916)

Kuzey Amerikalı yazar. San Francisco’da dünyaya geldi. Beş yaşındayken kendi kendine okuma yazmayı öğrendi. 1897’de Klondike bölgesinde altın arayanlara katıldı. Buradan döndükten sonra şansını bir kez de yazarlıkta denemeye karar verdi. İlk kitabı *Kurt Kanı* ile geniş bir okur kitlesine ulaştı. Bunu *Vahşetin Çağrısı*, *Beyaz Diş*, *Deniz Kurdu*, *Demir Ökçe* gibi yapıtları takip etti. Jack London 1916’da Kaliforniya’da öldü.

İÇİNDEKİLER

1. BÖLÜM	9
2. BÖLÜM	33
3. BÖLÜM	39
4. BÖLÜM	47
5. BÖLÜM	71

1. BÖLÜM

O kardeşlerinden farklıydı. Vücudu babasının vücuduna çok benziyordu. Gri renkli yavrunun gözleri epeyce bir süre açılmamıştı. Ama gıdanın, sıcaklığın ve sevginin pınarı olan annesini, daha gözleri kapalıyken, dokunarak, koklayarak tanımıştı.

Hayatının ilk ayı genellikle uykuda geçmişti. Günler geçtikçe çevresini görmeye, uzun süre uyanık kalıp yaşadığı dünyayı öğrenmeye başladı. O da, ormanın diğer hayvanları gibi, açlığın ne olduğunu erken öğrendi. Geçen zaman içinde et stokları tükenmekle kalmadı annesinin sütü de kesildi. İlk günler yavrular sızlanıp ağladılar. Fakat zamanla günün büyük bölümünü uyuyarak geçirmeyi öğrendiler.

Babaları perişan bir haldeydi. Sağa sola koşuyor, artık o sıkıntılı mağarada çok az uyuyordu. Anne kurt da yavrularını bırakıp et aramaya çıkıyordu.

Gri yavru bir gün uyandığında geriye sadece bir tek dişi kardeşinin kaldığını gördü.

İkinci kıtlığın sonunda artık babasını göremez oldu. Anne kurt, onun neden hiçbir zaman geleme-yeceğini biliyordu. Baba kurt, bir gün önceki ayak izlerini takip etmiş ve vaşağın yaşadığı derenin sol tarafına gitmişti. Bir mücadele olduğunu ve zaferi kazanan vaşağın, kendi inine çekildiğini gösteren birçok iz vardı. Anne kurt bu ini buldu. Ama içeri girmeye cesaret edemedi.

Bu olaydan sonra anne kurt avlanmaya çıktığında derenin sol tarafından uzak durmaya başladı.

Gri yavru kısa mağara hayatında korkulacak hiçbir şeyle karşılaşmamıştı. Ama korku onun yaradılışında vardı. Bu duygu ona, binlerce yıl önce yaşamış olan atalarından miras kalmıştı.

O, hayatta bazı kuralların olduğunu çoktan öğrenmişti. Açlığı biliyordu. Açlığını bastıramadığı zaman bu kuralı duyuyordu. Mağara duvarının sert bir engel oluşu, annesinin onu burnu ile kızgın bir şekilde dürtüşü, pençe vurarak yuvarlayışı, birkaç sefer bastıramadığı açlığı ona dünyada her şeyin serbest olmadığını göstermişti.

O yalnızca acıtan ve acıtmayan şeyler diye basit bir sınıflandırma yapmıştı.

Korkunun kanununa uyarak mağaranın ağzından her zaman uzak durdu.

Annesi ve içindeki korku, onu mağaranın girişindeki ıdıklı beyaz duvardan uzak durmaya zorluyordu. Ama büyümek, hayat demektir. Hayatın gereğı ise, ışığı yaklaştırmaktır. Sonunda bir gün korku ve itaat yok oldu ve yavru düşe kalkan mağaranın girişine doğru ilerledi.

Öne doğru uzattığı küçük, yumuşak burnunu çarpacağı sert bir şey yoktu. Gözlerinin yanılmasından ona duvar gibi gelen bu şeyin içine girdi.

Şaşılabak şeydi bu. Katı zannettiğı şeyin içinden geçiyordu. Işık daha da parlaklaşıyordu. Korku onu geriye dönmeye zorluyor fakat büyüme ve hayatın gereğı ileri doğru itiyordu. Ansızın kendini mağaranın ağzında buldu. Işık canını acıtacak kadar parlaklaştı. Gözleri bu parlaklığa çabucak ve kendiliğinden alıştı. Artık dere kenarına dizilmiş ağaçlardan, ağaçların tepesinde yükselmiş olan karşı dağlardan ve dağların üstündeki gökyüzünden meydana gelmiş renkli bir duvardı gördüğü.

Büyük bir korkuya kapıldı. O bilinmeyen korkunç şey, kendisini daha fazla hissettiriyordu. Korkudan mağaranın kenarına yatarak dünyaya baktı.

Gri yavru şimdiye kadar günlerini düz bir yerde geçirmişti. Düşmemiş, canı hiç acımamıştı. Düşmenin ne olduğunu bilmiyordu. Bu yüzden rahatlıkla ön ayağını uzattı. Diğer ayakları hâlâ yere basmasına karşın dengesini yitirip baş aşağı düştü. Burununu toprağa sertçe çarpınca acıyla bağırdı. Sonra

bayırdan aşağı yuvarlanmaya başladı. Büyük bir paniğe kapıldı.

Korkunç acının ne olduğunu bilmiyor, ciyak ciyak bağıırıyordu.

Artık bayır bitmişti, zemin çimenle kaplıydı. Yavru burada yavaşladı. Sonunda durdu. Bir kere daha canı yanınca bağıırıp uzun uzun inlemeye başladı. Bir yandan da bunu sanki şimdiye kadar binlerce kez yapmış gibi, üstüne bulaşan toprağı diliyle temizlemeye koyuldu.

Ayaklarının altındaki çimeni, biraz ötedeki yaban mersini bitkisini, kurumuş çam kütüğünü yokladı. Kütüğün dibinden fırlayan bir sincap üstüne doğru gelince çok korktu. Yere çömelerek hırlamaya başladı. Fakat sincap da onun kadar korkmuştu. Bir ağaca tırmanıp güvenli bir noktaya gelince korkunç sesler çıkarmaya başladı.

Bu olay, yavrunun cesaretini arttırdı. Biraz sonra karşılaştığı ağaçkakan onu ürkütse de yoluna devam etti. Kendisine öylesine güveniyordu ki bir kuş

arsızca üstüne sıçrayınca pençesini uzattı. Fakat burnunun ucuna inen bir gaga vuruşu ile çömelip ağlamaya başladı. Çıkarttığı sesler kuşa fazla geldiği için kuş da kurtuluşu uçmakta buldu.

Yavru öğreniyordu. Çevresinde canlı ve cansız şeyler vardı. Cansız şeyler hep bir yerde duruyordu fakat canlılar sürekli hareket ediyordu ve ne yapacakları belli olmuyordu.

Dikkatsizce çevreyi dolaştı. Ağaç ve çalılarının arasına girdi. Uzakta sandığı bir dal burnuna çarpıyor ya da böğrünü çiziyordu. Cisimlerin dış görünüşleri de farklıydı. Bazen ileri atıldığında burnunu bir yere çarpıyor, ha bire tökezliyordu. Fakat her geçirdiği kazayla bir şeyler öğreniyordu. Yürüdükçe daha iyi yürümeye başlamıştı. Çevresine uyum sağlıyordu. Kaslarının hareketini ayarlamayı öğreniyor, yeteneklerini tanıyor; cisimlerin birbirleriyle ve kendisiyle mesafelerini ölçmeye çalışıyordu.

